

Tisztelt Városvédő és -Szépítő Egyesület!
Kedves Városvédő és Városszépítő Barátaim!

„... a legnagyobb örökség, amit adni lehet az utódnak, az otthon. Egy ház, akármilyen ház. De amelyiknek falát aggodás, szeretet, gondoskodás s a jövődők bizakodó hite emelte föl – olvasom **Wass Albert** szavait, és hozzáteszem: legnagyobb örökség, amit adni lehet az utódnak: egy város, amelyiket az aggodás, szeretet, gondoskodás s a jövődők bizakodó hite tart össze.

...a legnagyobb örökség, amit adni lehet az utódnak, az otthon... és fák – teszi hozzá az író. Fák, „amiket nem azért ültetett valaki, hogy hasznukat lássa. Nem is azért, hogy önmagát mulattassa velük. Hanem azért, mert szépségre és jövődöre gondolt, békességre gondolt és a lelke tele volt derűvel. És ültette, egyszerűen azért, mert szerette a fát és a fákon keresztül akarta elmondani mindazt, ami az otthonnal kapcsolatban felgyült benne, s amiket szavakba önteni nem tudott.”

Ezekkel a gondolatokkal köszöntöm e 25. évfordulóját ünneplő egyesületet, városunk legnagyobb múltú, közös ügyeink iránt elkötelezett közösségét.

Egy különleges, jelesül negyedszázados évfordulón legtöbbször a múltat–jelent–jövőt gondoljuk át az emlékek és értékek mentén. Úgy, ahogyan az ember mindezeket felfoghatja, megtapasztalhatja. Ki, mikor, miért és mit csinált, annak mi volt a hozadéka. Úgy gondolom, az egyesület is ezt fogja ma tenni. Szavakba és képekbe öntik mindazt, ami közös munkájukból szavakkal és képekkel kifejezhető.

De van-e, ami szavakkal és képekkel nem kifejezhető?

Játsszunk kicsit a képzeletünkkel!

...Igen régen volt, amikor egy férfi fejéből kipattant egy élő gondolat, amely végül a városvédelemhez vezetett. Gondolhatnánk **dr. Joó Sándorra**, aki 1934-ben közzétette egy városszépítő egyesület megalakítását. Vagy **dr. Csányi Józsefre**,

aki ennek az egyesületnek az első elnöke lett. De gondolhatnánk **Fekete Imrére** is, hiszen ő volt az, akinek a szervezőmunkája révén 1987-ben újjáalakulhatott az egyesület, vagy **dr. Szabó Lajosra**, aki az újjászületett közösségnek az első elnöke lett – de nem, nem róluk van szó. Mondhatnánk **dr. Ducza Lajos** barátomat, aki néhány évvel később átvette az elnöki szerepet. Utána **Tatár Zoltán** alpolgármester úr következett, aki szintén ötletgazdag ember hírében áll, de még ő sem az, akire gondolok. Az a férfi ugyanis, akinek a fejéből kipattant az a bizonyos élő gondolat ... nagyon messze, és nagyon magasan van. Mondtam, játsszunk kicsit a képzeletünkkel. Szóval akire gondoltam, az messze: a mítoszok világában van, és magasan: a **Olümposz** hegyén. Most már biztosan kitalálták kiről van szó: a jó az öreg **Zeuszról**, de még inkább a mítoszok szerint a fejéből kipattant legnagyobb istennőről, én úgy mondanám, hogy az európai kultúrában az egyik legszebb gondolatról: **Pallasz Athénéről**, a bölcsesség és a műveltség megtestesítőjéről.

A jelenlévőknek, az igazi városvédőknek tudniuk kell, hogy a városok is ő oltalma alatt állnak. Talán vannak, akik arra is emlékeznek tanulmányaikból, hogy a görög istenek úgy élnek, mint az emberek: időnként vitatkoznak, versengenek is egymással. Egyszer **Athénének** egy másik istennel kellett megküzdenie, az **attikai** térségért. Az volt a feladat, hogy ajándékozzák meg az ott élő embereket, s akinek ajándéka értékesebb, az uralkodhat **Attika** fölött, és majd a fővárost is róla nevezik el. Mondanom sem kell, hogy **Athéné** nyert – tudja-e valaki, hogy mivel? Egy magot ültetett el, amelyből kinőtt az első olajfa. Az olajfával az istennő ételt, olajat és faanyagot is adott a városnak, ezzel nyerte meg **Attikát**, melynek fővárosát róla nevezték el. Azóta **Pallasz Athéné** a városok oltalmazója.

De ő nemcsak okos és bölcs, hanem harcos és erős nő is. Sisakkal és lándzsával szokták ábrázolni. Azt mondják, ha a sisakját fejére teszi, láthatatlanná válhat, csak „*jelenlétének isteni*

atmoszféráját” lehet érezni a közelében. – ☺ Ha mi, itt és most érezzük, hogy jó együtt lenni a városvédők közösségében, ha érezzük erőnket ebben a közösségben, akkor bizvást hihetjük, hogy valahol itt ül közöttünk, és védelmezi nemcsak a városunkat, hanem annak védőit és szépítőit is.

Ám ahogyan **Ráday Mihály** mondta volt az alig két éve sajnós megszűnt, de addig több évtizedet megélt, *Unokáink sem fogják látni* című városvédő műsorának alcímében: *városvédő Pallasz Athéné kezéből időnként ellopják a lándzsát*. Nos igen, ez már a mi világunk, amelyben **a város védelméhez hozzá kell tenni az emberi tudást és erőt is. Ez az, amit a kisújszállási Városvédő és -Szépítő Egyesület is tesz.**

Azt kérdeztem az imént, hogy van-e, ami szavakkal és képekkel nem kifejezhető? Mi van a szavakon és a képeken túl?

Az érzéseink és a hitünk, kedves Barátaim, amelyek a közösen végzett tudatos és felelősségteljes munka háttérében állnak. Az az érzés, ami akkor születik meg bennünk, amikor a város tárgyi és szellemi értékeit őrizzük és gyarapítjuk: védettségi táblákkal jelölünk meg értékes épületeinket; emléktáblákat, szobrokat emelünk, kiadványokat könyveket készítünk. És fákat ültetünk, gondozunk. Az az érzés, amit akkor érzünk, ha köztisztasági akciókat szervezünk, amelyeken, mint idén is, minden eddiginél több résztvevőre találunk. Az az érzés, amikor látjuk a mások örömét egy-egy rendezvényünkön: kiállításon, könyvbemutatón például. És különösen az, amit akkor érzünk, amikor egyre több fiatal vesz részt örömmel és aktívan a városszépítő táborokban – **az a remény és hit a szavakkal nehezen kifejezhető, hogy lesznek elkötelezett örökösei a városvédő és -szépítő munkának.** Egyszerűen: hogy lesz jövője az otthonunknak, városunknak.

Ezeket a közösséget erősítő tetteket és érzéseket köszönöm meg az önkormányzat nevében a Kisújszállási Városvédő és -Szépítő Egyesületnek, újjáalakulásának 25. évfordulóján ... és kérem a

városvédő **Pallasz Athéné** oltalmát az egyesület további munkájára, hogy – kapcsolódva **Wass Albert** idézett szavaihoz: átadhassuk az „utódoknak” *a legnagyobb örökséget, amit adni lehet: az otthont.*

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!